ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 9. decembra 2010 *

Vo veci C-421/09,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Rakúsko) z 19. októbra 2009 a doručený Súdnemu dvoru 28. októbra 2009, ktorý súvisí s konaním:

Humanplasma GmbH

proti

Rakúskej republike,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia J.-J. Kasel (spravodajca), A. Borg Barthet, M. Ilešič a M. Berger,

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Humanplasma GmbH, v zastúpení: W. Graziani-Weiss, Rechtsanwalt,

— rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, splnomocnený zástupca,

— nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a N. Graf Vitzthum, splnomocnení zástupcovia,

— maďarská vláda, v zastúpení: M. Fehér, K. Szíjjártó a Z. Tóth, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a M. de Ree, splnomocnené zástupkyne,

— Európska komisia, v zastúpení: C. Cattabriga a G. Wilms, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 28 ES až 30 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Humanplasma GmbH (ďalej len „Humanplasma“), spoločnosťou založenou podľa rakúskeho práva, a Rakúskou republikou vo veci legislatívneho zákazu dovážať erytrocytové koncentráty nepochádzajúce z úplne bezpríspevkového darcovstva krvi.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Odôvodnenia č. 22 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/98/ES z 27. januára 2003, ktorou sa stanovujú normy kvality a bezpečnosti pre odber, skúšanie, spracovanie, uskladňovanie a distribúciu ľudskej krvi a zložiek krvi a ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2001/83/ES (Ú. v. EÚ L 33, s. 30; Mim. vyd. 15/007, s. 346), znejú:

„(22) v súlade s článkom 152 ods. 5 zmluvy nemôžu ustanovenia tejto smernice ovplyvňovať vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa darovania [darcovstva – *neoficiálny preklad*] krvi. článok 152 ods. 4 písm. a) zmluvy ustanovuje, že členskému štátu sa nesmie zabrániť v [zachovaní alebo – *neoficiálny preklad*] zavedení prísnejších ochranných opatrení týkajúcich sa noriem kvality a bezpečnosti krvi a zložiek krvi.

(23) dobrovoľné a bezplatné [bezpríspevkové – *neoficiálny preklad*] darcovstvo je faktor, ktorý môže prispieť k vysokým bezpečnostným štandardom pre krv a zložky krvi, a tým aj k ochrane ľudského zdravia [verejného zdravia – *neoficiálny preklad*]. Je nutné podporovať úsilie Rady Európy v tejto oblasti a prijať všetky potrebné opatrenia podporujúce dobrovoľné a bezplatné darovanie [bezpríspevkové darcovstvo – *neoficiálny preklad*] prostredníctvom primeraných opatrení a iniciatív a väčším verejným uznávaním darcov, čím sa dosiahne zvýšenie sebestačnosti. Mala by sa zohľadňovať definícia Rady Európy pre dobrovoľné a bezplatné darovanie krvi [bezpríspevkové darcovstvo – *neoficiálny preklad*].“

4 Článok 4 ods. 2 smernice 2002/98 stanovuje:

„Táto smernica nebráni členskému štátu, aby na svojom území dodržiaval [zachoval – *neoficiálny preklad*] alebo zavádzal prísnejšie ochranné opatrenia, ktoré sú v súlade s ustanoveniami zmluvy.

Členský štát smie zaviesť požiadavky pre dobrovoľné a bezplatné [bezpríspevkové – *neoficiálny preklad*] darcovstvo zahŕňajúce zákaz alebo obmedzenie dovozu krvi a zložiek krvi na zabezpečenie vysokého stupňa ochrany zdravia a dosiahnutia cieľa stanoveného v článku 20 ods. 1, za predpokladu dodržania podmienok zmluvy."

5 Článok 20 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia na podporu dobrovoľného a neziskového darovania [bezpríspevkového darcovstva – *neoficiálny preklad*] krvi s cieľom zabezpečiť, aby krv a zložky krvi pochádzali v najväčšej možnej miere z tohto typu darcovstva."

6 Článok 21 uvedenej smernice stanovuje:

„Transfuziologické zariadenia zabezpečia, aby každé darovanie krvi a zložiek krvi bolo skúšané [vyšetrené – *neoficiálny preklad*] v súlade s požiadavkami uvedenými v prílohe IV.

Členské štáty zabezpečia, aby krv a zložky krvi dovážané do spoločenstva boli skúšané [vyšetrené – *neoficiálny preklad*] v súlade s požiadavkami uvedenými v prílohe IV."

Medzinárodná právna úprava

7 Podľa článku 2 odporúčania č. R (95) 14 Výboru ministrov členským štátom Rady Európy k ochrane zdravia darcov a príjemcov pri transfúzii krvi, prijatého 12. októbra 1995, „darcovstvo krvi, plazmy alebo bunkových zložiek sa považuje za dobrovoľné a bezpríspevkové, ak ho osoba vykonáva dobrovoľne a pokiaľ nedochádza k žiadnej platbe v hotovosti ani v inej rovnocennej forme. To platí aj v prípade priznania osobitného voľna, ktoré presahuje čas primerane potrebný na odber a na cestu tam a späť. Malé upomienkové predmety, občerstvenie a náhrada cestovných nákladov spojených s odberom sú zlučiteľné s dobrovoľným a bezpríspevkovým darcovstvom" [*neoficiálny preklad*].

Vnútroštátna právna úprava

8 § 7 ods. 1 zákona o dovoze liekov z roku 2002 (Arzneiwareneinfuhrgesetz 2002), v znení uverejnenom v BGBl. I, 153/2005 (ďalej len „zákon o dovoze liekov"), stanovoval, že dovoz produktov uvedených v tomto zákone je možný, len ak orgán pre bezpečnosť v zdravotníctve potvrdil, že ich možno uvádzať na trh.

9 § 7 ods. 3 tohto zákona vymenúva presné informácie, ktoré musia na žiadosť príslušných orgánov poskytnúť najmä dovozcovia krvných produktov. Tieto informácie zahŕňajú totožnosť darcu, dôkaz, že darca bol vybraný v súlade s medzinárodnými kritériami uplatniteľnými v danej oblasti a že neprekonal určité vírusové infekcie.

10 V dôsledku legislatívnej zmeny uverejnenej v BGBl. I, 41/2006 bol s účinnosťou od 29. marca 2006 do § 7 zákona o dovoze liekov doplnený odsek 1. Toto ustanovenie znie:

„Pri dovoze krvných produktov na priamu transfúziu nie je v každom prípade možné ich uvádzanie na trh, ak darovanie krvi nebolo úplne bezplatné, okrem prípadov, keď bol darca na základe priamej potreby v akútnej núdzovej situácii vyzvaný transfuziologickým zariadením na neodkladné darovanie krvi. To neplatí, ak je dovoz potrebný na zabezpečenie zásobovania mimoriadne vzácnymi krvnými skupinami."

11 Navyše na základe tej istej zmeny bol do § 7 ods. 3 zákona o dovoze liekov doplnený bod 2a ktorý stanovuje, že dovozcovia musia v každom prípade preukázať, že „pri odberoch krvi na priamu transfúziu prebehlo darovanie krvi úplne bezplatne alebo že v prípadoch, keď bol darca v dôsledku priamej potreby v akútnej núdzovej situácii vyzvaný transfuziologickým zariadením na neodkladné darovanie, bola darcovi poskytnutá len náhrada nákladov…".

12 § 8 ods. 4 zákona o bezpečnosti krvi z roku 1999 (Blutsicherheitsgesetz 1999), v znení uverejnenom v BGBl. I, 63/2005, stanovuje:

„Je zakázané poskytnúť alebo sľúbiť darcom krvi alebo jej zložiek alebo tretím osobám za darcovstvo odmenu. Ak dôjde k darovaniu krvi (celej krvi) pre produkty určené na priamu transfúziu, musí darcovstvo prebiehať úplne bezplatne. Náhrada nákladov je v týchto prípadoch prípustná len vtedy, ak bol darca v dôsledku priamej potreby v akútnej núdzovej situácii vyzvaný transfuziologickým pracoviskom na neodkladné darovanie krvi."

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Dňa 1. novembra 2005 bolo zverejnené oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania na dodanie krvných produktov, v prejednávanej veci erytrocytových koncentrátov so zníženou hladinou leukocytov, pre Wiener Krankenanstaltenverbund (združenie viedenských nemocníc). Tieto erytrocytové koncentráty sa predávajú ako lieky.

14 Koniec lehoty na predkladanie ponúk bol stanovený na 1. marca 2006. Zákazka na dodanie produktov pozostávala z piatich častí, pričom ponuky mohli byť predložené oddelene pre každú časť. Rámcové zmluvy, ktoré boli predmetom tohto verejného obstarávania, mali byť uzatvorené na tri roky s možnosťou jednorazového predĺženia o ďalšie tri roky.

15 Podľa bodu 2.2 podmienok verejného obstarávania:

„Predmet dodania musí… byť v súlade s rakúskym zákonom v oblasti dovozu liekov (zákon o dovoze liekov) v platnom znení…, musí pochádzať z bezpríspevkového darcovstva a zodpovedať súčasným poznatkom vedy."

16 Bod 6 osobitných ustanovení verejného obstarávania s názvom „Výpadok pri dodaní produktov" najmä stanovuje:

„Dodávateľ je povinný zabezpečiť dodanie produktov. Ak by predsa došlo k omeškaniu alebo výpadku pri dodaní produktov, Wiener Krankenanstaltenverbund je (na základe svojej povinnosti poskytovať plnenie) oprávnený zaobstarať potrebné erytrocytové koncentráty so zníženou hladinou leukocytov mimo rámcovej zmluvy, pričom tým spôsobené dodatočné alebo následné náklady znáša dodávateľ."

17 Verejného obstarávania sa zúčastnili dvaja uchádzači, a síce spoločnosť Humanplasma a Österreichische Rote Kreuz (rakúsky Červený kríž). Ukázalo sa, že spoločnosť Humanplasma predložila lacnejšiu ponuku v dvoch z piatich častí verejného obstarávania.

18 V sprievodnom liste k svojej ponuke spoločnosť Humanplasma potvrdila, že má všetky potrebné povolenia na poskytovanie predmetného plnenia. Tým zaručila, že predmet plnenia zodpovedá v čase predloženia ponuky požiadavkám stanoveným v bode 2.2 podmienok verejného obstarávania. Pokiaľ však ide o budúci právny stav, upresnila, že nemôže ani prevziať žiadnu záruku ani poskytnúť nijaké uistenie, a že ak by v dôsledku legislatívnej zmeny a najmä zmeny zákona o dovoze liekov nemohla dodržať záväzok dodať dotknuté produkty, nepreberá nijakú zodpovednosť v súvislosti

s možnými a dodatočnými nákladmi uvedenými v bode 6 osobitných ustanovení verejného obstarávania.

19 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že keďže po uplynutí lehoty na predloženie ponúk bol zákon o dovoze liekov zmenený a doplnený v tom zmysle, že krvné produkty dovážané na účely transfúzie sa už nemôžu, s výnimkou dvoch osobitných prípadov, uvádzať na trh, pokiaľ darcovstvo krvi neprebehlo úplne bezplatne, neboli produkty ponúkané spoločnosťou Humanplasma, ktoré v zásade nepochádzali z takéhoto darcovstva, naďalej v súlade s ustanoveniami tohto zákona.

20 Verejný obstarávateľ požiadal počas posúdenia ponuky spoločnosť Humanplasma, aby upresnila, či môže zaručiť dodacie podmienky uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania. Keďže spoločnosť Humanplasma nemohla tieto záruky poskytnúť, verejný obstarávateľ jej oznámil, že jej ponuka sa na základe vnútroštátnych ustanovení o verejnom obstarávaní vylučuje.

21 Sťažnosť podaná spoločnosťou Humanplasma proti rozhodnutiu o vylúčení uvedenej ponuky na Vergabekontrollsenat für Wien (Senát pre dohľad nad verejným obstarávaním mesta Viedeň) bola zamietnutá najmä z dôvodu, že keďže spoločnosť Humanplasma nemohla zaručiť dodanie plnení, ktoré podliehali podmienkam v zadávacích podkladoch, jej ponuka nebola v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami a nemohla viesť k zadaniu zákazky. Podľa Vergabekontrollsenat für Wien teda verejný obstarávateľ ponuku spoločnosti Humanplasma vylúčil oprávnene.

22 Spoločnosť Humanplasma vo svojej žalobe podanej proti rozhodnutiu Vergabekontrollsenat für Wien požadovala opierajúc sa o zodpovednosť štátu za porušenie práva

Spoločenstva zaplatenie náhrady škody vo výške 840 000 eur, ako aj náhradu vynaložených nákladov. Na podporu svojej žaloby uviedla, že § 7 ods. 1a zákona o dovoze liekov je opatrením s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu, ktoré zakazuje článok 28 ES. Keďže spoločnosť Humanplasma nezískavala svoje produkty predovšetkým z úplne bezpríspevkového darcovstva, bola povinná vysloviť výhradu a poukázať na skutočnosť, že je pre ňu nemožné dodržať dodacie podmienky v súvislosti s dotknutým produktom. Ak by zákon o dovoze liekov nebol zmenený a doplnený, spoločnosť Humanplasma by nemusela vysloviť túto výhradu a jej ponuka by nemohla byť vylúčená z verejného obstarávania.

23 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien, ktorému bola vec predložená, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bráni článok 28 ES (v spojení s článkom 30 ES) uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej je dovoz erytrocytového koncentrátu pochádzajúceho z Nemecka prípustný len pod podmienkou, že sa darovanie krvi uskutočnilo úplne bezplatne (aj v zmysle náhrady nákladov), platnou aj pre odber erytrocytového koncentrátu na vnútroštátnom území?“

O prejudiciálnej otázke

24 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článok 28 ES v spojení s článkom 30 ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že dovoz krvi alebo zložiek krvi pochádzajúcich z iného členského štátu je prípustný len pod podmienkou, uplatniteľnou aj na domáce produkty, že darcovia poskytli

krv, z ktorej boli tieto produkty získané, úplne bezplatne, a to aj v zmysle náhrady nákladov.

25 Voľný pohyb tovaru je základnou zásadou Zmluvy ES, ktorá nachádza svoje vyjadrenie v zákaze množstevných obmedzení dovozu medzi členskými štátmi, ako aj všetkých opatrení s rovnakým účinkom, stanovené v článku 28 ES (rozsudok z 5. júna 2007, Rosengren a i., C-170/04, Zb. s. I-4071, bod 31).

26 Podľa ustálenej judikatúry sa zákaz opatrení s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenia uvedený v článku 28 ES týka každej právnej úpravy členských štátov, ktorá môže priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne narušiť obchod v rámci Spoločenstva (pozri najmä rozsudky z 11. júla 1974, Dassonville, 8/74, Zb. s. 837, bod 5; Rosengren a i., už citovaný, bod 32; z 20. septembra 2007, Komisia/Holandsko, C-297/05, Zb. s. I-7467, bod 53, a z 8. novembra 2007, Ludwigs-Apotheke, C-143/06, Zb. s. I-9623, bod 26).

27 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, v zásade obsahuje zákaz dovážať a uvádzať na trh krv a krvné zložky získané na základe darovania krvi za odmenu, pričom náhrada nákladov vynaložených darcom na účely darovania krvi sa na základe tejto právnej úpravy rovnako považuje za odmenu.

28 Treba dodať, že zákaz uvádzania na trh, o ktorý ide vo veci samej, sa uplatňuje bez rozdielu tak na darovanie krvi uskutočnené na rakúskom území, ako aj na darovania krvi odobratej v iných členských štátoch.

29 Pokiaľ má v niektorých iných členských štátoch darovanie krvi v súlade s ustanoveniami smernice 2002/98 za následok náhradu nákladov, krv a krvné zložky získané v súlade s právnymi predpismi a uvedené na trh v týchto členských štátoch nemožno dovážať do Rakúska a uvádzať na rakúsky trh.

30 Preto treba konštatovať, ako to okrem iného výslovne pripúšťa rakúska vláda, že taká vnútroštátna právna úprava, akou je vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, môže narušiť obchod v rámci Spoločenstva a je opatrením s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 28 ES.

31 Na určenie, či uvedená právna úprava predstavuje obmedzenie zakázané v zmysle článku 28 ES, treba ešte preskúmať, ako tvrdí najmä rakúska vláda a Európska komisia, či môže byť odôvodnená na základe ochrany verejného zdravia.

32 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zdravie a život ľudí zaujímajú popredné miesto medzi hodnotami a záujmami chránenými článkom 30 ES a že jednotlivým členským štátom prislúcha, aby v medziach stanovených Zmluvou rozhodli o úrovni, na akej zamýšľajú zabezpečiť ochranu verejného zdravia, a o spôsobe, akým sa má táto úroveň dosiahnuť (rozsudky z 11. decembra 2003, Deutscher Apothekerverband, C-322/01, Zb. s. I-14887, bod 103; z 13. júla 2004, Komisia/Francúzsko, C-262/02, Zb. s. I-6569, bod 24; Rosengren a i., už citovaný, bod 39, ako aj Ludwigs-Apotheke, už citovaný, bod 27).

33 V prejednávanej veci je nepochybné, že právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá má podľa rakúskej vlády za cieľ jednak zaručiť, že krv a krvné zložky uvádzané na trh

v Rakúsku zodpovedajú vysokým požiadavkám na kvalitu a bezpečnosť, a jednak dosiahnuť cieľ zakotvený v článku 20 ods. 1 smernice 2002/98, a síce podporiť dobrovoľné a bezpríspevkové darcovstvo, zodpovedá záujmom verejného zdravia, tak ako ich pripúšťa článok 30 ES. Tieto ciele teda v zásade môžu odôvodniť prekážku voľného pohybu tovaru.

34 Z judikatúry pritom vyplýva, že právna úprava, ktorá môže obmedziť základnú slobodu zaručenú Zmluvou, ako je voľný pohyb tovaru, môže byť platne odôvodnená len vtedy, ak je spôsobilá zaručiť uskutočnenie sledovaného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (pozri najmä rozsudky z 8. mája 2003, ATRAL, C-14/02, Zb. s. I-4431, bod 64; zo 7. júna 2007, Komisia/Belgicko, C-254/05, Zb. s. I-4269, bod 33; z 13. marca 2008, Komisia/Belgicko, C-227/06, bod 61, a z 11. septembra 2008, Komisia/Nemecko, C-141/07, Zb. s. I-6935, bod 48).

35 Po prvé, pokiaľ ide o primeranosť právnej úpravy, o ktorú ide vo veci samej, treba poukázať na to, že z odôvodnenia č. 23 smernice 2002/98 vyplýva, že dobrovoľné a bezpríspevkové darcovstvo krvi je faktorom, ktorý môže prispieť k vysokým bezpečnostným štandardom pre krv a krvné zložky, a tým k ochrane verejného zdravia.

36 V rozsahu, v akom taká právna úprava, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, bráni tomu, aby darcovia krvi mohli mať finančný prospech zo svojho darcovstva, môže takáto právna úprava riešiť uvedené obavy a zvýšiť kvalitu a bezpečnosť krvi, ako aj zložiek krvi, a musí sa preto považovať za právnu úpravu slúžiacu na ochranu verejného zdravia.

37 Z pripomienok predložených Súdnemu dvoru naopak nevyplýva, ako tvrdí rakúska vláda, že taká právna úprava, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, ktorá zakazuje, aby darcom krvi mohli byť nahradené napríklad cestovné náklady, ktoré vynaložili, aby sa dostavili do transfuziologického zariadenia nachádzajúceho sa najbližšie od miesta ich bydliska alebo výkonu práce, motivuje dotknuté osoby k tomu, aby darovali svoju krv. Za týchto podmienok treba konštatovať, že takáto právna úprava neumožňuje dosiahnutie druhého cieľa, ktorý údajne sleduje uvedená vnútroštátna právna úprava.

38 Po druhé, pokiaľ ide o posúdenie primeranosti takej právnej úpravy, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, treba pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vzhľadom na to, že článok 30 ES predstavuje výnimku zo zásady voľného pohybu tovaru v rámci Spoločenstva, ktorú treba vykladať doslovne, je na vnútroštátnych orgánoch, aby preukázali, že táto právna úprava je nevyhnutná na dosiahnutie uvádzaného cieľa a že tento cieľ nie je možné dosiahnuť prostredníctvom zákazov a obmedzení menšieho rozsahu alebo v menšej miere postihujúcich obchod v rámci Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júla 1994, van der Veldt, C-17/93, Zb. s. I-3537, bod 15; z 23. októbra 1997, Franzén, C-189/95, Zb. s. I-5909, body 75 a 76; z 28. septembra 2006, Ahokainen a Leppik, C-434/04, Zb. s. I-9171, bod 31, ako aj Rosengren a i., už citovaný, bod 50).

39 Podľa ustálenej judikatúry spomenutej v bode 32 tohto rozsudku treba pri posudzovaní toho, či bola v oblasti verejného zdravia dodržaná zásada proporcionality, vziať do úvahy skutočnosť, že členský štát sa môže rozhodnúť, na akej úrovni zamýšľa zabezpečiť ochranu verejného zdravia a akým spôsobom sa má táto úroveň dosiahnuť. Keďže táto úroveň sa môže v jednotlivých členských štátoch líšiť, treba členským štátom priznať určitú mieru voľnej úvahy (rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 51).

40 Treba dodať, že samotná skutočnosť, že členský štát stanovuje menej prísne pravidlá, ako sú pravidlá uplatniteľné v inom členskom štáte, neznamená, že pravidlá uvedené ako posledné sú nezlučiteľné s článkami 28 ES a 30 ES (pozri najmä rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 51).

41 Okolnosť, že viacero iných členských štátov stanovuje v prospech darcov krvi odmenu, ktorá zodpovedá vynaloženým nákladom, môže byť relevantná pri posúdení objektívneho odôvodnenia uvedeného v súvislosti s rakúskou právnou úpravou, a najmä v súvislosti posúdením jej primeranosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. januára 2010, Komisia/Francúzsko, C-333/08, Zb. s. I-757, bod 105).

42 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako vyplýva najmä z článku 21 smernice 2002/98, že na účely zabezpečenia kvality a bezpečnosti krvi a zložiek krvi musí byť každé darovanie krvi vyšetrené v súlade s požiadavkami uvedenými v prílohe IV tejto smernice, pričom tieto požiadavky sa musia odvíjať v závislosti od vedeckého a technického pokroku.

43 Z toho vyplýva, že povinnosť, aby sa darovanie krvi uskutočnilo bez toho, aby došlo k akejkoľvek náhrade nákladov vynaložených darcom, nie je v každom prípade sama osebe nevyhnutná na zaručenie kvality a bezpečnosti krvi a zložiek krvi.

44 Toto konštatovanie potvrdzuje skutočnosť, že aj keď smernica 2002/98 a odporúčanie č. R (95) 14, na ktoré táto smernica odkazuje, majú za cieľ zvýšiť úroveň ochrany zdravia darcov a príjemcov krvi tým, že stanovujú štandardy a zásady, ktorým musí zodpovedať dobrovoľné a bezprízpevkové darcovstvo, nestanovujú, že darovanie krvi musí byť úplne bezplatné, ale stanovujú, že malé upomienkové predmety, občerstvenie

a náhrada cestovných nákladov spojených s odberom sú zlučiteľné s dobrovoľným a bezpríspevkovým darcovstvom, takže tieto prvky nemožno posudzovať ako ohrozenie kvality a bezpečnosti tohto darcovstva krvi, ako aj ochrany verejného zdravia.

45 Vzhľadom na tieto úvahy treba vyvodiť záver, že taká právna úprava, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, ktorým je zaručiť kvalitu a bezpečnosť krvi a zložiek krvi.

46 Vzhľadom na predchádzajúce treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 28 ES v spojení s článkom 30 ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že dovoz krvi a zložiek krvi pochádzajúcich z iného členského štátu je prípustný pod podmienkou, uplatniteľnou aj na domáce produkty, že darcovia nielenže poskytli krv, z ktorej boli tieto produkty získané, bezplatne, ale aj bez získania náhrady nákladov, ktoré vynaložili na účely uskutočnenia tohto darovania.

O trovách

47 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 28 ES v spojení s článkom 30 ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že dovoz krvi a zložiek krvi pochádzajúcich z iného členského štátu je prípustný pod podmienkou, uplatniteľnou aj na domáce produkty, že darcovia nielenže poskytli krv, z ktorej boli tieto produkty získané, bezplatne, ale aj bez získania náhrady nákladov, ktoré vynaložili na účely uskutočnenia tohto darovania.

Podpisy